

BILDRIK, a. 2. 1) Som i tal eller skrift mycket begagnar bilder (bem. 4, c). *En b. poet.* — 2) Som öfverflödar af bilder. *En b. stil.*

BILDSAM, a. 2. (nytt ord, lånad från tyskan) Som med lätthet låter bilda sig: böjlig, lärtäktig. *Ett b-t språk. En b. ung menniska.* Förekommer sällan.

BILDSAMHET, f. 3. (föga brukl.) Egenskapen att vara bildsam.

BILDSIDA, f. 1. Den sidan af ett mynt, en skådepenning eller medalj, der bilden, hufvudet befinnes. Kallas äfv. *Ävers.*

BILDSKRIFT, f. 5. Skrift, som består i afbildningar af de verkliga tingen. *B-en är den äldsta af allt slags skrift.*

BILDSKÄRARE, m. 3. Se *Bildsnidare.*

BILDSKÖN, a. 2. (poet.) Skön som en bild.

BILDSNIDARE, m. 5. Konstnär, som utöfvar bildsnidarkonsten.

BILDSNIDARKONST, f. 5. Se *Bildsnideri*, 1.

BILDSNIDERI, n. 3. 1) Konsten att i trä, elfebnen m. m. utskära bilder, figurer, o. s. v. — 2) Verkstad, dertill hörande. — 3) Stället, der en sådan verkstad befinnes. — 4) Sjelfva arbetet vid utöfningen af denna konst. — 5) En bildsnidares yrke. — 6) Samteliga personer, som utöfva det, antingen i allmänhet, eller i ett visst land, en viss stad. — 7) Konstverk, arbete, utfördt genom denna slags konst.

BILDSPRÅK, n. 5. Sättet att i tal eller skrift uttrycka sig genom bilder (bem. 4, c). Bör ej förväxlas med Bildskrift; se d. o.

BILDSTEN, m. 2. Sten, hvarpå figurer, antingen genom konst eller till följe af någon naturverknig, finnas afbildade.

BILDSTOD, m. 5. Fristående hel figur, som afbildar en menniska eller ett djur. *En b. af marmor, brons, trä. Jupiters och Minervas b-er. Kolossal b.,* som mycket öfverstiger naturlig storlek. — *Syn. Staty, Stod, Bild.*

BILDSTORMÄRE, m. 5. (kyrkoh.) Benämning på dem, som i Byzantiska kejsardömet sökte utrota bilddyrkan och till den ändan sönderlogo eller våldsamt borttoga alla bilder ur kyrkorna och andra till gudstjenst begagnade ställen.

BILDSTRID, m. 5. (hist.) Strid, som fördes i Byzantiska kejsardömet emellan tvänne partier, af hvilka det ena förfäktade bilddyrkan, det andra åter sökte utrota den.

BILDTHUGGARE m. fl., se *Bildhuggare* m. fl.

BILDVERK, n. 5. Flera sammanhängande figurer, förfärdigade antingen af bildhuggare eller bildsnidare, till prydnad inuti eller utanpå byggnader, såsom i kyrkor, slott, o. s. v.

BILDVIS, adv. Genom bild, figurligt.

BILINIE, f. 5. 1) Linie af underordnad vigt. Motsats: Hufvudlinie. — 2) Se *Sidolinie*, 2.

BILJARD, billjård, m. 5. (fr. *Billard*) 1) Ett slags spel, bestående deruti, att man medelst enkom dertill förfärdigade kappar (Billjardkappar, Köer) på ett stort, med grönt kläde öfverdraget bord söker att i en viss riktning framstöta elfebenskulor (Bollar), så att de träffa andra och driva dessa ned i påsar eller pungar på sidorna af bordet. *Spela b. Vara skicklig i b. — Syn. Billjardspel.* — 2) Sjelfva bordet, som dervid begagnas. — *Syn. Billjardbord.* — 3) Inrättning med allt tillbehör för detta slags spel. *Hålla b. — 4) Ställe, der billjard spelas. Gå till b-en. — Syn. Billjardrum, Billjardsal.*

BILJARDBLUS, billjårdblus, m. 5. Påse eller pung, fästad under hål vid vallen af ett billjard-

bord, för att spelarne med sina kappar må kunna nedstöta bollarna deruti. — *Syn. Billjardpung, Billjardpåse.*

BILJARDBOLL, m. 2. Elfebenskula, utlagd på ett billjardbord, och den spelaren med billjardkappen söker gifva en viss riktning. Jfr *Boll*, 2.

BILJARDBORD, n. 5. Se *Billjard*, 2.

BILJARDERA, v. n. 1. Med en och samma kö stöta tvänne bollar.

BILJARDHÅL, n. 5. Hål i hörnen eller på långsidorna af en billjard, med derunder hängande pung (Billjardblus).

BILJARDKULA, f. 1. Se *Billjardboll.*

BILJARDKÄPP, m. 2. Se *Billjardstång.*

BILJARDPRICK, m. 2. Märke på billjardens bordskifva, dels för att urskilja kvarteren, dels ock för att utvisa platserna för vissa bollar.

BILJARDPUNG, m. 2. och **BILJARDPÅSE**, m. 2. pl. — *påsar.* Se *Billjardblus.*

BILJARDQVARTER, billjardkvartér, n. 5. Det ställe på billjardens bordskifva, hvarifrån man i allmänhet utspelar bollarna.

BILJARDRUM, n. 5. och **BILJARDSAL**, m. 2. Rum, sal, der en billjard finnes.

BILJARDSPEL, n. 5. 1) Se *Billjard*, 1. — 2) Hvarje särskilt parti i detta slags spel. — 3) Särskilt sätt att spela billjard.

BILJARDSPELARE, m. 5. 1) En, som för tillfället spelar billjard. *När vi kommo in i billjardrummet, funno vi der två b. — 2) Öfvad billjardspelare, eller den som ofta sysselsätter sig med billjardspel. Schack roar honom icke, men b. är han.*

BILJARDSTÅNG, f. 5. pl. — *stänger.* Ett slags käpp, med hvars ända billjardspelaren stöter på sin boll, för att gifva den riktning att träffa en annan boll och stöta densamma åt ett visst håll. Benämnes vanligen *Kö* (det franska ordet *Queue*). Kallas *Mas*, om den är smalare och försedd med en liten klots i ena ändan.

BILJARDTÄCKE, n. 4. Täcke, vanligtvis af grönt kläde, som betäcker ett billjardbord.

BILJARDVALL, m. 2. Upphöjd list eller karm på alla fyra sidorna af ett billjardbord, för att hindra bollarna att rulla ned på golvet.

BILJETT, billjätt, m. 5. 1) Litet handbref, breflapp. *Skrifva, skicka en b. till någon.* — 2) Kort, som medför rättighet för ägaren att komma in i ett rum, der någonting offentligen förevisas, något offentligt nöje är tillståndt eller någon sammankomst hålles. Inträdeskort. *B. till ett skådespel, en bal, en konsert,* o. s. v. [Billette.]

BILJETTFÖRSÄLJARE, billjätt ----, m. 5. och **BILJETTFÖRSÄLJERSKA**, f. 1. Person, som försäljer inträdeskort åt allmänheten.

BILJETTFÖRSÄLJINGS-KONTOR, n. 5. och **BILJETTKONTOR**, billjättkännötör, n. 5. Särskilt rum, der biljetter försäljas eller utdelas.

BILL, m. 5. (engelskt ord) Lagförslag, som i engelska parlamentet framgifves.

BILL, m. 2. Spetsigt och skärande jernstykke på främre och undra delen af en plog, hvarmed jorden vid plöjning sönderdelas och uppvändes. [Bil.]

BILLHARF, f. 2. pl. — *harfvar.* Harf, försedd med små billar i stället för vanliga harfpinnar.

BILLHARFVA, v. a. 1. Köra jord med billharf.

BILLIG, a. 2. 1) (om person) a) Som villigt lyssnar till anförda skäl och fäster vid dem det